

INTEGRACJA SENSORYCZNA WSKAZÓWKI DLA RODZICÓW

DLA KOGO WSKAZANA JEST TERAPIA SENSORYCZNA

Terapia wskazana jest dla dzieci:

- z trudnościami w uczeniu się;
- ze spektrum autyzmu (autyzm, zespół Aspergera);
- ze schorzeniami o podłożu genetycznym: z zespołem Downa, z kruchością chromosomu X, z zespołem Retta, z zespołem Williamsa;
- z ADHD;
- z MPD (mózgowym porażeniem dziecięcym);
- niewidomych;
- z wadą słuchu.

Terapia może być również prowadzona jako profilaktyka przy ryzyku wystąpienia zaburzeń integracji sensorycznej.

KIEDY KIEROWAĆ DZIECKO NA DIAGNOZĘ?

Poniżej znajduje się lista symptomów zaburzeń integracji sensorycznej podzielonych na kategorie odnoszące się do poszczególnych zmysłów. Pojedynczy objaw nie jest wskazaniem do diagnozy.

Ryzyko występowania zaburzeń integracji sensorycznej występuje, jeśli w zachowaniu Twojego dziecka pojawia się kilka z wymienionych objawów. Wtedy warto zwrócić się o postawienie diagnozy do wykwalifikowanego terapeuty. Niektóre gabinety terapeutyczne organizują konsultacje, podczas których specjaliści pomagają ustalić, czy wskazana jest diagnoza integracji sensorycznej.

Ruch, równowaga, koordynacja ruchowa, napięcie mięśniowe

Dziecko:

- unika zabaw związanych z odrywaniem stóp od podłoża (np. wspinania się);
- ma chorobę lokomocyjną;
- bardzo lubi kręcić się na karuzeli, krzesle obrotowym bądź po obracaniu się skarży się na zawroty głowy, jest mu niedobrze;
- jest niechętny nowym zabawom opartym na ruchu;
- jest ciągle w ruchu, skacze, biega lub woli statyczne zabawy i raczej unika ruchu;
- lubi długo huśtać się na huśtawce;
- ma trudności z nauką jazdy na rowerze czy hulajnodze;
- podpira głowę podczas siedzenia w ławce lub przy stole;
- wydaje się niezgrabny ruchowo;
- chwyta (np. kredki, zabawki) zbyt mocno lub zbyt słabo;
- zdaje się wiotki;
- siedzi nieprawidłowo;
- ma problemy z zapinaniem guzików, z wycinaniem, nie lubi rysować;
- ma kłopot z łapaniem i rzucaniem piłki;
- ma trudności w posługiwaniu się sztućcami;
- szybko się męczy;
- często jest pobudzone, impulsywne;
- łatwo się rozprasza;
- łatwo się zniechęca przy niepowodzeniach.

Dotyk Dziecko:

- nie lubi mycia głowy, czesania, obcinania włosów;
- nie lubi mycia twarzy, nakładania na nią kremu;
- denerwują go metki na ubraniach, zdarza się, że nie lubi pewnych ubrań ze względu na materiały, z których są uszyte;
- nie lubi mieć brudnych rąk;
- unika bycia dotykany;
- nie lubi być przytulane, głaskane, całowane;
- lubi mocno ścisnąć innych, lubi zabawy z przepychaniem, rzucaniem się na innych, „objaniem się” o innych;
- ma słabe czucie bólu bądź nadmiernie reaguje na niewielki ból.

Słuch Dziecko:

- jest wrażliwe na dźwięki, na niektóre dźwięki reaguje zasłanianiem uszu;
- nie lubi hałaśliwych miejsc, trudno mu się w nich skupić;
- unika zabawek wydających dźwięki;
- myli podobnie brzmiące słowa;
- podczas zabawy lub wykonywania zadania pomrukuje, wydaje powtarzalne dźwięki.

Wzrok Dziecko:

- jest nadwrażliwe na światło, mruży oczy;
- ma trudności ze skupieniem wzroku przez dłuższą chwilę na danym przedmiocie;
- ma problemy z przepisywaniem, przerysowywaniem;
- odwraca litery, cyfry;
- ma trudności ze śledzeniem poruszającego się przedmiotu, łatwo traci go z pola widzenia;
- jest nadmiernie pobudzone, gdy wokół jest dużo bodźców wzrokowych, a zwłaszcza kolorowych.

Węch i smak Dziecko:

- na pewne zapachy łatwo reaguje odruchem wymiotnym;
- często mówi, że coś brzydko pachnie;
- nie je niektórych grup pokarmów, np. grudkowatych;

- zanim coś zje, musi to powąchać;
- wacha rzeczy niejadalne;
- sprawia wrażenie, że nie czuje ostrych, nieprzyjemnych zapachów;
- lubi potrawy o wyrazistym smaku, mocno doprawione.

CEL TERAPII

Celem terapii jest poprawa komunikacji między zmysłami w układzie nerwowym. Uzyskuje się ją przez dobranie ćwiczeń, które dostarczają odpowiedniej liczby i jakości bodźców zmysłowych, które są bazą umiejętności szkolnych (np. czytanie i pisanie), ale też umiejętności ruchowych, takich jak jazda na rowerze.

Terapia jest prowadzona indywidualnie w formie atrakcyjnej zabawy. Ma sprawić, aby uczenie się było łatwiejsze. Ćwiczenia dobierane są w sferze najbliższego rozwoju, czyli nie są ani zbyt łatwe, ani zbyt trudne dla dziecka. Mają być dla niego osiągalnym wyzwaniem.

Ważne!

Kluczowym elementem terapii jest systematyczna praca z dzieckiem zarówno na zajęciach terapeutycznych, jak i w domu. Należy wykonywać zalecone przez terapeutę ćwiczenia, gdyż całość oddziaływania terapeutycznego to zajęcia pod okiem specjalisty oraz ćwiczenia domowe.